

:: Intervenció íntegra de Josep Piqué

Molt honorable President del Parlament, molt honorable President de la Generalitat, i lustres senyores i senyors diputats, senyores i senyors. Jo, si m'ho permeten, començar amb un comentari personal. A mi m'agrada molt la literatura, sóc molt aficionat a la poesia, però, crec que és bo que en aquests debats passem de la lírica a la realitat i que baixem a terra. I aquest és un debat de política general sobre la política del Govern, sobre el balanç del que ha succeït, i sobre el que el Govern ha de fer de cara al futur. Jo he escoltat reflexions interessantíssimes sobre coses sobre les quals jo estaria interessadíssim a debatre en el seu moment, però crec que és molt bo que avui donem una resposta adequada a les autèntiques realitats i a les autèntiques preocupacions dels ciutadans de cada dia, no? –de cada dia.

Si em permetrà, amb tots els respectes del conseller en cap, que sap que els hi tinc, jo centraré la meua intervenció en el seu discurs d'ahir –el seu discurs d'ahir–, el d'avui del conseller en cap crec, sincerament, que no ens ha aportat gran cosa, no?, i crec que això també ens mou una reflexió respecte a la idoneïtat o no del format del debat que s'ha plantejat. I els hi vull dir una cosa amb molta claredat. Jo aquest matí he escoltat retrets dels uns i dels altres respecte a la figura del conseller en cap. Doncs, jo els he de dir que em sembla que els uns i els altres han utilitzat les institucions per motivacions polítiques i partidistes. El Govern anterior va nomenar un conseller en cap, no perquè el Govern el necessités, sinó perquè necessitava projectar un candidat per a les properes eleccions, i això és així, i tothom ho sap, i ells també, però, vostè també han nomenat un conseller en cap, no perquè el Govern el necessiti, sinó perquè ho necessiten pels seus equilibris interns, i avui s'ha vist.

Bé, en qualsevol cas jo faig aquest comentari i no vull anar més enllà, perquè em sembla que, d'altra banda, el respecte institucional sempre hi ha d'existir, però crec que tots hem de ser conscients de les limitacions que cadascú té i de les coses que cadascú, no sé si ha de confessar o no, però, en qualsevol cas n'ha de ser conscient.

Senyor President, vostè ahir va fer un bon discurs, o, si m'ho permet, i li dic amb tot l'efecte, no?, va llegir un bon discurs, un discurs ben estructurat, un discurs ben fet –ben fet–, val a dir que una mica llarg, una mica llarg, va durar més de dues hores. Jo d'això me'n sento, potser, una mica responsable, potser no hi tinc res a veure amb el que ha fet, però, quan hi va haver el debat d'investidura jo vaig ser molt crític respecte una cosa que vostè, senyor President, va fer i que em va semblar, doncs, d'alguna manera, una mica de manca de respecte a la cambra, que és dir... portava uns quants folis llegits i va dir «bé, ja no llegiré més, vostès ho tenen per escrit, ja s'ho llegiran, ja diran el què». Jo em vaig mostrar crític respecte a això, perquè em sembla que a la cambra se li ha d'explicar en un debat d'investidura quin és el capteniment del Govern respecte quin és el seu projecte de país, quin és el programa de Govern que vol executar i fer-ho amb tots els ets i uts, no remetre a una lectura d'uns papers als senyors diputats que estan aquí per escoltar directament del President de la Generalitat el que vol fer amb el seu país amb el seu Govern.

Bé, per tant, que ahir llegis els quaranta-vuit folis jo li agraeixo, va arribar un moment que, bé, tots plegats, no?, se'ns va fer una mica llarg i em va donar la impressió que, fins i tot se li feia llarg a vostè, però, va llegir els quaranta-vuit folis i el discurs estava ben travat i ben estructurat. Només tenia un problema, i és que no estic segur que estigués encertat respecte les circumstàncies i el moment. Ahir no tenim un debat d'investidura, i el discurs d'ahir era un debat, era un discurs perfecte per a un debat d'investidura.

Si vostè repassa, jo he tingut la cura de fer-ho, tot està en futur, els verbs, tots estan en futur, però, dins del discurs no hi ha massa referència, probablement perquè no n'hi pot haver, i ara ho comentaré, no hi pot haver massa referències al que ha fet el Govern en aquests darrers nou o deu mesos, perquè vull recordar que vostès ja no són un Govern nou, vostès ja porten molt de temps amb la responsabilitat de Govern, hi ha hagut molt de temps –després de vint-i-tres anys nou o deu mesos no són gaire, són nou o deu mesos–, i vostè hagué tingut d'explicar-nos, jo esperava que avui el conseller en cap ho fes i no ho ha fet, no només el que pensen fer, que això és molt normal en un debat de política general, sinó allò que han fet, precisament per donar credibilitat a allò que vostès diuen que faran. I, bé, això ho he trobat molt a faltar, no?

Vostè ha vingut ara el mes de setembre i s'ha tornat a examinar a examinar –s'ha tornat a examinar–, com que el primer examen del mes de desembre no, doncs, no va sortir gaire bé, s'ha tornat a examinar. Jo crec, crec, que des d'aquest punt de vista no ho ha aprovat, però vostès amb la filosofia educativa que comparteixen amb els Socialistes espanyols, doncs, tampoc els importa gaire, no?, perquè vas passant de curs encara que suspenguis moltes assignatures, no?, però bé, jo no en sóc partidari d'això, crec que quan les lliçons i els deures no es fan, doncs, convé repetir curs, però, bé, no aniré més enllà, no? Ara, per què no ha pogut parlar del que s'ha fet? Doncs, perquè no s'ha fet gran cosa.

Anem a parlar de l'activitat legislativa. Jo sé molt bé que vostè ha dit, i en certa mesura ho puc compartir perquè jo sí sóc un lliberal, que no li agraden massa les lleis, no?, que hi hagi massa lleis, massa activitat legislativa, però, és que, home!, ni tant ni tant poc. Dels sis projectes aprovats i sis que estan en tràmit en aquesta cambra en tot un període llarg de sessions, doncs, resulta que noves lleis –noves lleis– de veritat, que puguin reflectir un projecte polític de país diferents, després, i després en parlaré d'això, eh?, de les expectatives que vostès han generat d'una mena de nou cicle polític, doncs, resulta que de les quatre noves lleis, tres són, simplement, de temes organitzatius –de temes organitzatius–, de regulació –de regulació. Després, n'hi ha sis, entre les aprovades i les que estan per aprovar, que són, simplement, reformes, en alguns casos molt anecdòtiques, de lleis ja existents. I després, com és natural, i només faltaria, hi ha la Llei de pressupostos i la Llei de mesures que l'acompanyen. I això és l'activitat legislativa d'aquest Parlament. I, de vegades, crec que, tots plegats, tenim problemes d'explicar als ciutadans, perquè ens paguen el que ens paguen i quina feina fem en aquest Parlament, si no és una activitat legislativa que reflecteixi un projecte de país d'un Govern que després de vint-i-tres anys diu que obre una nova fase i un nou cicle polític a Catalunya. Jo sé que es poden fer moltes més coses que lleis, però lleis també, que reflecteixin la filosofia del Govern, que després, segurament, des de l'oposició no les podrem votar, però que reflecteixin una nova filosofia i una nova manera d'entendre el país.

I, a partir d'aquí, vostè em podrà dir «escolti'm, és que no tot són lleis», i és veritat, l'acció de Govern. Doncs miri, de veritat, l'acció de Govern. Si preguntem als ciutadans, honestament, que ens digui quines mesures de Govern recorden en termes positius d'aquests darreres. I a més de nou mesos. tinc dubtes que ens en puguin

contestar una, no tres o quatre, no, una. La gent se'n recordarà, no insistiré –no insistiré– sobre això, però, segurament se'n recordarà de l'escàndol derivat d'això que vostè mateix, no jo, del dit cas Carod. La gent, durant un temps va veure que hi havia un gran escàndol, difícilment intel·ligible pel comú dels mortals, respecte a l'anomenat, no vull aquí assignar autories, no?, però ens entenem, no?, respecte l'anomenat informe Sellarès; la gent se'n recordarà de les discrepàncies entre el Govern i els partits que el conformen sobre el túnel de Bracons; sobre els globus sonda per visita, sobre les opinions respecte a determinat model turístic en plena temporada turística; se'n recordaran de coses, que estic d'acord que són anecdòtiques, com la fuga de presos...

Fuga de presos. El que no és anecdòtic és el que ha dit el senyor conseller, després m'hi referiré, però és veritat que això pot ser una anècdota. Ahir va veure, si seguia la televisió, va veure com a l'entrada de tots doncs hi havia el sector de l'olivera, que, per cert, em diuen que no n'estan tan convençuts, que la solució sigui la que realment necessiten, i més aviat tenen la sospita que el que es volia és que la Fira de Sant Miquel, que és molt important, doncs es desenvolupés d'una manera raonablement pacífica, i després ja en seguirem parlant, no? Se'n recorden de l'anunci de noves taxes, pràcticament cada setmana. Ara fins i tot els més entesos podrien dir: avui he vist una altra posició. He vist el senyor Puig que feia cara de satisfacció respecte a l'entrada de l'AVE a l'aeroport, perquè m'ha semblat entendre que tornen a recuperar la idea del bucle... bé, jo sé que a ell no el satisfà, això, però en el seu antecessor sí, i ell com de segur és solidari, i després podrà parlar per al·lusions, senyor Puig, que veig que n'és molt aficionat. Però tornem a veure una altra opció, no, i clar, això no genera confiança ni genera certesa, per no parlar de la ciutat de la justícia, etcètera. Després, deixi'm que li digui una altra cosa. Això forma part de la tradició de Catalunya, lamentablement. Els consellers de la Generalitat, l'opinió pública no els coneix. Des de fa molts anys. En coneix 1, 2, 3, 4, i això no és responsabilitat del Govern, perquè això passa des de fa molt temps, i passa. Aquí hi ha uns quants consellers, tots els quals em mereixen, i conselleres, que em mereixen tot el respecte, però que són absolutament desconeguts per la ciutadania, perquè no se sap què han fet i són silencis. I a mi m'agradaria veure un Govern de la Generalitat que fes propostes, que presentés iniciatives, que plantejés polítiques, que entrés en polèmiques, i que aconseguís que els ciutadans de Catalunya se'n adonessin que hi ha un Govern que governa i que els governa. I això, lamentablement, si som honestos amb nosaltres mateixos, no passa. Bé, en qualsevol cas, al marge d'aquesta valoració, que no pot ser altrament que negativa respecte a la seva acció de govern d'aquests darrers 10 mesos, em sembla que hi ha temes molt bàsics sobre els quals hauríem d'aprofundir. Em refereixo a les contradiccions que hi ha en temes de molta transcendència, ho acabem de veure amb la Constitució Europea, ho hem vist aquests dies, lamentablement, amb el model territorial –si tinc temps m'hi referiré–, o l'ambigüitat i la manca de criteri polític que es veu en els dos grans temes que tenim sobre la taula des del punt de vista polític, que són l'estatut i el finançament.

Ja anirem a tot això, però voldria fer-li un comentari previ, que ja l'he anticipat abans.

Jo he vist que han volgut presentar l'alternança, el fet que governi un govern diferent després de tants anys com una mena de canvi de règim, com una mena de gir de la truita. Si recuperem la terminologia una mica rànica de determinada esquerra, no? He sentit parlar, li he sentit parlar a vostè, senyor President, que estem davant d'un període no constituït però sí reconstituït. He sentit a parlar que hem de fer una reforma a l'Estatut que no tingui cap límit. Bé. Tot això està molt bé, però anem molt amb compte, i a mi em sembla que seria molt útil per tots plegats que anéssim modulant els discursos, no sigui que acabem generant, com sempre, expectatives molt elevades que després, com sempre, han de ser necessàriament frustrades perquè la vida és molt dura i la realitat és molt dura. Jo a vegades tinc la impressió que una de les millors maneres que tindriem de gastar els nostres recursos públics de la Generalitat és fent unes beques, o pagant unes beques perquè els polítics catalans fessin un «stage» a Madrid i veiessin com funciona de veritat l'Estat. I això faria que moltes coses es veiessin de manera diferent a com es veuen només des d'aquí i des de la perspectiva d'aquí sense ser conscients del que realment tenim entre mans. I ho dic amb tota la seriositat, no, perquè a l'hora de crear expectatives i frustrar-les, ens estem tornant especialistes. Hem organitzat un Fòrum que havia de canviar el món... només. Objectiu més aviat poc ambiciós, no? Molt bé. I que havia de rebre 7 milions i mig de visitants, després què passa? No passa res. Es fa un manifest que, efectivament, es fa entre tres persones, per cert, del mateix color polític, vénen 3 milions de persones, i bé... ara, els resultats sobre l'ànim, sobre el pols social, sobre el pols de la nostra societat és el que és.

Per tant, li demano, per favor, que governin, jo els ho he demanat des del primer dia, en nom del meu Grup, que tinguin polítiques pròpies, que administrin, també, ja ho ha dit el conseller en cap, no... escolti, han d'administrar, també! Vostès tenen gairebé 4 bilions de les antigues pessetes per gastar tots els anys, s'ha d'administrar, no? I que fixin prioritats i que fixin criteris. I que se sàpiguen, després, ordenar, i que se sàpiguen sumar. Jo, quan ahir l'escoltava, senyor President, i anava dient vostè tots els seus compromisos, jo mirava la cara del senyor conseller d'Economia, que veig que ara no hi és, i pensava si el senyor conseller d'Economia està sumant tot el que el senyor President diu, deu estar a punt de presentar la dimissió, perquè no és possible que sumi. No és possible. Jo sé que vostè em dirà: escolti, és que jo ho plantejava per a tota una legislatura. D'acord. Doncs digui'ns, i a través dels projectes de pressupostos tindrem ocasió de veure-ho, què farem aquest any, què farem el següent, perquè hi ha coses que s'han fet aquest any, en els pressupostos d'enguany, i pel que sabem es faran en els pressupostos que vénen, que no són compatibles amb les coses que ahir va dir vostè.

Crec que és molt important que tinguem, per tant, substància. Per dir-ho amb una expressió col·loquial, però ben impròpia d'aquest Parlament, i demano disculpes a priori, el que ens interessa, als ciutadans i als que tenim responsabilitats polítiques al Govern en un moment determinat, o ara a l'oposició, és tall, no guarnició. El que necessitem és substància. Coses tangibles de veritat. I, per tant, substància de veritat. I li posaré un exemple. Els darrers 8 anys. Jo no li demanaré un debat sobre el que ha representat per a Catalunya els darrers 8 anys, perquè a mi no m'agraden els debats sobre el passat. Per tant, jo sí hi ha un debat sobre els últims 23 anys, hi participaré encantat, però no en sóc partidari. Tampoc en sóc partidari, de parlar dels darrers 8 anys, però sí que crec que val la pena recordar algunes coses. I en els darrers 8 anys, sense somriures beatífics, sense plantejaments d'utopies angelicals, i sense tarannàs, però decidint, i de vegades dient que no, perquè governar de vegades és dir que no, no només és sempre dir que sí, doncs resulta que a Catalunya s'han creat 700.000 llocs de treball. I això és una realitat tangible. I per això som 7 milions. Si no haguéssim creat

700.000 llocs de treball, no seríem 7 milions, si no haguéssim sigut capaços de generar un teixit productiu que pot crear 700.000 llocs de treball no vindria la gent de fora. I si això és així és perquè hem sabut crear un país d'oportunitats. I això té molt a veure amb una determinada política econòmica. I Catalunya, durant aquests 8 anys, ha fet una cosa que em sembla molt notable. Hem superat el 100 per cent de la renda europea dels 15. I una altra cosa que segurament no és tan recordada, hem duplicat el pressupost de la Generalitat. I pràcticament el 90 per cent dels seus recursos vénen de recursos que es cobren directament dels catalans i que van directament al pressupost de la Generalitat sense dependre de les transferències estatals. Això són realitats. I en parlo d'una en la que estic segur que vostè hi estarà d'acord. Les inversions de l'Estat. Aquí hi ha molt de tòpic. Hi ha molt de lloc comú, però les inversions de l'Estat, en aquests darrers anys, han estat extraordinàries. Jo ahir li vaig sentir una cosa, que a més no la duia al text, i per tant, entenc que li sortia de l'ànima, quan la va dir. Va dir: he llegit per la premsa, ho comentava el senyor Mas aquest matí, he llegit per la premsa que les inversions de l'Estat a Catalunya seran del 15 per cent... del 15,5... bé, no ho sé. El 15. L'any passat eren del 17, amb uns pressupostos fets pel govern del Partit Popular. He vist que forces polítiques que li donen a vostè suport, en el Govern de Catalunya, demanaven el 19. Això és el que hi ha. La vida és molt dura. Ara, vostè, ahir, senyor President, va fer una cosa que estic segur que qualsevol President de la Generalitat el reconforta, i l'omple d'orgull. Va anar i va tallar la cinta, amb la nova ministra de Foment, de la tercera pista de l'aeroport del Prat, que permetrà passar dels 20 milions de passatgers, 20 i pico, que tenim ara, a 40 milions en un període determinat. Això ja estava en marxa, eh! Veritat o no? I resulta que fa quatre dies vostè va anar a veure com es desviava el Llobregat. I això no s'ha posat en marxa els últims quatre dies, o no? I que permetrà l'ampliació del port, com l'ampliació que s'està fent al port de Tarragona, com l'AVE, diu, és que ara ens hem compromès que l'AVE arribi el 2007. Escolti'm, arribarà el 2007 perquè s'han fet moltes obres abans, i abans no s'havien fet. I si l'AVE no arriba fins al 2007, probablement alguna responsabilitat en tenim les diferents institucions catalanes. I això són faves comptades. Això és substància, no són guarnicions del plat. Això és el tall.

I avui no sé si tindrem temps d'assistir-hi, segurament al concert no, però després hi ha un còctel que ofereix el Palau de la Música per oferir les noves instal·lacions. Qui les ha pagat? Segur que ho endevinen. Què vull dir amb tot això? Escolti'm, tothom aquí ha de complir la responsabilitat que ha de complir, i ha de fer el que ha de fer. Ara, al final, els números són els que són i les realitats són el que són. Ara, si després diuen: oh, és que me n'he assabentat del 15 per cent per la premsa, i ja se sap, és que hi ha moltes dificultats, és que és molt difícil quadrar uns pressupostos, és que, des del Govern d'Espanya s'han d'atendre moltes dificultats. Ai, las! Vet aquí! Quin descobriment! Baixem a la terra, i siguem realistes, i, per favor, deixem de parlar de governs amics i enemics en funció de no se sap ben bé què, i parlem de les realitats.

I ara voldria anar a pams, perquè no voldria, com que ahir vostè va fer una intervenció molt extensa, a la qual hi tenia dret, jo no voldria deixar-me les coses més importants al tinter, atesa la limitació de temps. Voldria parlar d'economia. Hi ha una pregunta que he repetit ja en aquesta tribuna unes quantes vegades. Crec que fóra molt bo quina és la política econòmica i pressupostària, quina és la filosofia de la política econòmica i pressupostària del Govern de la Generalitat, perquè dir això vol dir recordar-li a la gent que el marge per a fer política econòmica i pressupostària del Govern de la Generalitat és molt i molt gran, i que ja no val aquella excusa permanent de: escolti'm, a mi m'agradaria fer moltes coses, però Madrid no em deixa, perquè no em dona prou diners. Per cert, i em perdoni el senyor Carod, perquè no vull entrar en al·lusions. Això de Madrid no sé què és. Sí que sé què és, però la senyora Esperanza Aguirre no hi té res a veure, amb el que estem parlant. Res. El que diem Madrid és el Govern d'Espanya. I quan els governs van a Madrid, no és veritat, van al Govern d'Espanya, perquè els administri el conjunt d'Espanya, dins del qual, com és natural, hi és Catalunya. Fins i tot, de vegades, en la terminologia, fem coses impròpies. Jo demano, per favor, als polítics catalans que sé que és un tòpic, que deixem de parlar de Madrid com un ens jurídic indeterminat, com una mena d'ectoplasma, perquè Madrid, que mereix el mateix respecte que qualsevol altra comunitat autònoma és això, una comunitat autònoma. I quan parlem del que parlem, parlem del Govern d'Espanya, que és del que hem de parlar. I el Govern d'Espanya és el Govern de tots, i per això el senyor Iceta, quan diu que tenim un estat compartit, té tota la raó. També estic perfectament disposat a discutir sobre aquesta qüestió, que jo intel·lectualment sí que entenc, perfectament.

I partir d'aquí, la política econòmica. El pressupost de la Generalitat ja veurem quin és de cara al 2005, però de cara al 2004 ho diré amb les antigues pessetes perquè s'entengui. Gairebé 4 bilions, amb b de Barcelona. Per 7 milions. El sostre de despesa fixat pel senyor Solbes en el projecte de pressupostos generals de l'Estat de cara al 2005 que ha acabat de presentar, el sostre pressupostari és una mica superior als 20 bilions, per a tot l'Estat. Quants habitants deu tenir avui Espanya? 42 milions, aproximadament. Doncs miri, grans números, 4 sobre 7, a no ser que jo me n'hagi oblidat de les matemàtiques més elementals és més que 20 sobre 42. I, per tant, la capacitat de despesa per càpita que té el Govern de la Generalitat és superior a la capacitat de despesa per càpita que té el Govern espanyol respecte el conjunt d'Espanya. És així. No, no, ja sé que després hi poden haver moltes matisacions... totes les que vulguin. Aquest debat a mi m'encanta. Sí, sí, sí... estic disposat a discutir-ho, això. Ara, que no es digui, que no se segueixi dient, que és que, esclar, el problema que tenim és que el Govern de la Generalitat no té recursos, que la culpa és d'això que en diuen Madrid, quan en realitat estem en 4 bilions de pessetes per gastar cada any.

I el que hem de preguntar-nos és com els gastem.

Si som de mantenir una determinada política econòmica, que ha donat molts bons resultats, o no? Jo he vist un destacat membre del seu govern que em mereix un gran respecte, i a més a més li estic guanyant apreciació personal cada dia, que acaba de veure al senyor Solbes fa molt poc, i un dels trumfos després de la reunió ha estat dir que anem per la via de carregar-nos la Llei d'estabilitat pressupostària. Doncs, miri, no anem bé. No anem bé. Perquè si al final el resultat de totes les actuacions de govern és tornar als dèficit, tornar als endeutaments, encara que es digui que és per fer inversions... Catalunya és la comunitat més endeutada de totes. És veritat que té més història que les altres. Anem amb compte amb això, anem amb compte. I, a partir d'aquí ens podem preguntar quina política tributària tenim. I aquest és un altre dels temes que vostè sap molt bé que hi discrepem –hi discrepem.

Vostès cada vegada que tenen un problema, la resposta sempre és posar una taxa, posar una taxa. Tenim un problema a la sanitat: una taxa sobre els carburants. Tenim un problema sobre el model turístic: una taxa

sobre les pernoctacions hoteleres. Tenim un problema sobre això que se'n diu la nova cultura de l'aigua, que m'agradaria dedicar-li un comentari petit, si tinc temps. Anem a veure, ho he sentit aquest matí del senyor conseller en cap, no? Anem a veure una nova manera que els ciutadans paguem l'aigua, que vol dir que pagarem més per l'aigua. Sí, pagarem més per l'aigua, segur, segur. Hi ha un problema d'ordenació urbanística al Pirineu? Una taxa sobre les compra-vendes de cases. Tenim un problema sobre els residus? Incrementem la taxa de residus.

Escolti'm, això dels peatges... Sí, sí, doncs, incrementem els peatges el cap de setmana. Per cert: es va fer una plataforma, que es coneix com la plataforma Gelida, que va fer un plantejament en el qual hi va participar el meu partit, el Partit Popular de Catalunya i que després és veritat que va tenir dificultats insalvables al Congrés dels Diputats, amb una altra majoria. Ara la majoria ja no és aquella, perquè no els expliquem als ciutadans de Catalunya què fem amb els peatges? Molt bé, jo estic encantat d'escollar les propostes del Govern sobre #, encantat. Ja els anticipo que els donarem suport. Amb la mateixa línia d'abaixar els peatges i d'acabar amb un discurs demagògic sobre aquesta qüestió. Ara, el que m'interessa més és ressaltar-los que davant de qualsevol problema, una taxa.

És veritat que també tenen una altra manera d'afrontar els problemes. Ahir jo anava prenent nota a mesura que anava intervenint el senyor President. Cada vegada que hi ha un problema, es crea una agència. Sí, unes quantes agències. Bé, algunes poden ser necessàries, jo no dic que no, no? Això de l'Agència Catalana pel Multilingüisme, francament em sembla una exageració, però estic disposat a discutir-ho.

Permeti'm una digressió: una Agència Catalana de Viatges internacionals del senyor President al millor també ens seria útil. I que l'assessorés a l'hora d'expressar determinades opinions, que poden perjudicar enormement la posició de la política exterior del govern d'Espanya. Quan vostè va al Marroc, senyor President, i diu, allà, que el tema del Sàhara occidental ha de ser un tema que tingui una solució regional, no sé si vostè era conscient del que estava dient. Espero que no, perquè quan es parla d'una solució regional pel problema del Sàhara occidental el que s'està dient és que no val la solució multilateral en el marc de Nacions Unides sobre el problema i expressada a través dels successius plans Baker. I després vostè va a Algèria, i què li passa a Algèria? No parlo ja de les anècdotes del viatge, però, ai las!, resulta que al final no l'acaba rebent ningú, senyor President. Molta gent, però no qui l'havia de rebre, i vostè sap per què.

Per tant, anem molt en compte amb això, no? Perquè estem jugant amb coses realment molt serioses, estem jugant amb posicions que en alguns casos porten vint-i-cinc anys de vigència, i que bona part del seu electorat, i bona part de l'electorat dels partits del Tripartit ve defensant des de fa vint-i-cinc anys. I que el Partit Popular des de fa vint-i-cinc anys o els que siguin, perquè fa vint-i-cinc anys el Partit Popular no existia, també, també, també. I ara..., no sé, sembla que això es canviarà, però no és objecte del debat d'avui, però sí que a l'hora de sortir a l'exterior, crec que hem d'anar de manera que no es pugui perjudicar una determinada acció que és molt important que es percebi des de fora de forma absolutament, absolutament sòlida.

Passem, torno: perquè això de les agències m'ha despistat una mica el fil, no? Torno al tema de la política tributària i de la seva manera d'abordar els plans. Ahir vostè va fer una digressió sobre les conseqüències del debat que vostè va anomenar Montoro-Homs –que veig que no hi és, ah!, sí, sí que hi és–, i és clar, la veritat, jo em vaig quedar... Al millor es que no el vaig interpretar bé. Després he llegit el text, per veure si ho havia entès bé, i segueixo sense entendre'l, no?, perquè una pàgina abans vostè deia que no hi havia hagut transparències, perquè no s'havia reunit la comissió des de l'any 2001, i després deia «no, aquí el problema és que s'han fet transferències i s'han baixat els impostos». O s'han fet transferències o no se n'han fet. I els impostos es baixen per decisió sobirana de les corts sobre els trams estatals dels impostos i després es veu si efectivament es veu hi sumem la part corresponent a la capacitat normativa de les comunitats autònomes. Ara, aquesta concepció, aquesta creença que l'única manera de recaptar més diners és pujant més impostos, si m'ho permet és una concepció obsoleta, antiquada i de socialisme ranci, ranci. Perquè crec que està absolutament demostrat que es pot baixar la pressió fiscal individual i incrementar la recaptació. I sap per què? Perquè això més altres mesures de política econòmica el que generen és llocs de treball, noves empreses, i al final hi ha molta més gent que pot pagar impostos i que abans no els podia pagar i moltes més empreses que poden pagar impostos perquè ara existeixen i abans no existien. Per tant, aquesta mena d'equiparació entre «hem de tenir més recursos i apujar els impostos», vostè em perdonarà però és una creença socialista, que no compartim els que tenim una altra visió de la política econòmica i de la realitat econòmica.

I, per tant, li vull preguntar, no? Ja ho preguntarem també al debat de pressupostos al senyor conseller d'Economia. Tenen alguna previsió, algun capteniment respecte de què farem amb el tram autonòmic de l'IRPF? L'apujaran o l'abaixaran? Tenen un compromís per un període determinat, que són sis mesos des de l'aprovació del darrer pressupost per fer una proposta sobre l'impost de successions. Espero que ens anticipi ja criteris bàsics en això, no?

Que farem amb l'impost del patrimoni? Jo li podria explicar què fariem nosaltres si governéssim. Però perquè vaig «de farol», sinó perquè allà on hem governat, a l'Estat o en determinades comunitats autònomes ja ho hem fet. I, per tant, la credibilitat de fer això ja la tenim. I la credibilitat de les nostres conviccions, també la tenim. Jo veig que, en canvi vostès, quan governen, no se'ls acudeix mai, mai de la vida, abaixar un impost. I de la mateixa manera que els ciutadans pensen que s'ha de tenir més poder polític o més diners, pregunta absolutament òbvia, els ciutadans també estan absolutament convençuts que paguen impostos excessius.

Bé: tot això comporta –crec–, una certa pèrdua de confiança, no? Els missatges que es reben des del Govern són: anem a pujar la càrrega impositiva. Tenim un sistema sanitari arruïnat i no sostenible. Al final, les inversions de l'Estat, que ens n'assabentem per la premsa, baixen. Estem perdent pes específic i lideratge econòmic en el conjunt del país. Tenim un model turístic obsolet i que hem de canviar però no sabem a canvi de què. Hem basat l'economia sobre això que en diem el totxo, que és una altra tonteria, perquè darrere el totxo hi ha una activitat productiva «brutal», «brutal». O és que darrere del totxo i darrera les cases no hi ha instal·lacions de tot tipus, elèctriques, de gas, electrodomèstics, cortines, mobles. Què estem dient? A canvi de què? A canvi de què? Sap què, a canvi de veure d'aquí a uns mesos, a Catalunya i al conjunt d'Espanya, que després de vuit anys de guanyar en convergència real, i d'avançar cap a la nostra equiparació amb el promig de renda de la Unió Europea, per primera vegada ens trobarem amb ritmes de creixement econòmic inferiors als del promig de la Unió Europea. Tenen mèrit, perquè ho han aconseguit només en uns mesos.

Tenen un gran mèrit. Això podria costar més, no? Però vostès ho han fet francament ràpidament, no? Bé... I no hi afegim la inestabilitat institucional. Un país que es qüestiona les seves institucions durant mesos i mesos no és un país que ofereixi confiança. I hem d'oferir confiança. I l'estabilitat institucional és un aran bé i un aran

actiu. Un gran bé i un gran actiu. Bé, en qualsevol cas, jo li agraeixo que ahir diguéis que no faria més victimisme. I com que això va lligat molt al tema del finançament, en parlaré encara que sigui un minut, al final.

Sobre aquest tema de l'economia, no? Propostes concretes: ahir no vaig –potser se'm va passar, eh?–, però em sembla que no hi va haver cap referència als autònoms. Les referències a la temporalitat, en tot cas, van ser absolutament irrellevants, respecte de la política laboral, respecte dels riscos laborals, respecte de la sinistralitat, que són temes reals, sobre els quals el Govern en té competències des de fa molts anys, des de fa molts anys.

No parlo de les controvèrsies d'aquest estiu sobre el model turístic, perquè em sembla que ja són prou conegudes. Forma part del tòpic dir que es fa una aposta per les noves tecnologies i la societat de la informació, però després això ha d'anar suportat pels pressupostos. I els pressupostos que coneixem, que són els d'enguany, no ens diuen precisament que això vagi per aquí. Per cert, va fer una referència elogiosa a la posada en comú dels diferents instituts de recerca biomèdica que hi ha a Catalunya. Jo l'hi agraeixo que la faci, però permeti'm una referència personal, qui realment va impulsar això va ser el que ara els està parlant des d'aquesta tribuna quan era ministre de Ciència i Tecnologia –quan era ministre de Ciència i Tecnologia, eh?–, i, cm que està firmat d'aquells moments, crec que això es pot documentar, però en qualsevol cas no és això el que m'importa sinó una aposta de veritat per la societat de la informació i per les noves tecnologies.

Agricultura: es parlava de la nova administració agrària. Jo no sé si al final hem canviat la seu a Lleida o no, o si és més aviat una cosa cosmètica, no ho sé. Però la nova administració agrària, de moment no l'hem vist per enlloc. El que sí vaig veure ahir a fora uns senyors..., que se'ls havia dit que ja se'ls havia arreglat el problema, i que per la tarda, personalment em van dir que no era veritat, que no era veritat. Ho vam parlar amb ells, que no era veritat. Bé.

Després, en política industrial: deslocalitzacions. Bé, aquest és un tema molt llarg. I perdria massa temps amb aquesta qüestió. S'ha parlat aquest matí també del suport a la internacionalització. Per cert, també requereix pressupost, això, no? També requereix pressupost. Aquest pressupost d'enguany disminueix els recursos de pressupostos anteriors. Però ahir es va fer molt èmfasi en les taules sectorials. Que jo sàpiga només s'han reunit una vegada, una vegada. Per constituir-les. Segurament tindran continuïtat, estic segur que tindran continuïtat. Però m'agradaria que se'ns expliqués.

Va fer una referència al tema aeronàutic, que el senyor President sap que a mi m'agrada molt perquè n'hem parlat, no? I a la possibilitat de construir parcs dels helicòpters de ERS# a Catalunya. Jo ho celebro això, tan de bo, tan de bo. Jo no sé que deuen pensar els seu socis de govern, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, que no són precisament partidaris de la indústria militar. Ells en diuen la indústria militar. Jo..., m'agrada més dir-ne indústria de defensa. Clar, m'agradaria saber quina és la posició del Govern sobre aquestes qüestions, del Govern sobre aquestes qüestions.

I després que..., el que més m'ha agradat avui del senyor conseller en cap, si m'ho permeten, amb tota la cordialitat, és la seva explicació de la sobirania energètica. Escolti'm, d'aurora boreal, d'aurora boreal, no? Acaba de dir..., escolti'm, és que jo sóc partidari de les interconnexions amb França perquè no pugui dependre de les interconnexions amb la resta d'Espanya. Escolti'm..., és que és increïble com es pot dir una cosa semblant. Miri, les interconnexions energètiques amb França, el Govern espanyol fa molts anys que les està impulsant, i li parla un senyor que ha sigut ministre d'Energia durant quatre anys, i que es coneix bé aquest tema, i que sap les dificultats que tenim, i que teníem amb França perquè això fos així, perquè França mai ha estat interessat, com en moltes altres coses, perquè són molt anti-europeïstes, en el fons, mai ha estat interessat a crear un mercat integrat europeu de l'energia. Però no em justifiqui la seva posició ara teòricament favorable, no sé sap ben bé amb quin traçat, en la línia Setmenat-Bascanó perquè hem de tenir interconnexions energètiques amb França perquè això ens garanteix la sobirania energètica. Escolti'm això és de pel•lícula, de pel•lícula, de pel•lícula.

Parlem seriosament, parlem de les interconnexions, parlem dels traçats –és clar que s'ha de parlar dels traçats, però no ho plantegem en termes políticament, políticament absurds, absurds.

Per seguir parlant d'infraestructures importants. Aquest matí el senyor Mas ha insistit molt en un tema i si m'ho permeten, jo hi tornaré a insistir. Ell ha insistit molt en la posició del Govern sobre el Quart Cinturó. Potser se m'ha passat, potser se m'ha passat, perquè al final, gràcies al senyor..., a la generositat del senyor conseller en cap ja coneixem els criteris polítics sobre la política energètica, però no em consta que hagi parlat del Quart Cinturó. Doncs, si m'ho permet, i amb tota humilitat, li torno a preguntar: quina és la posició del Govern sobre el Quart Cinturó?

Bé, un comentari sobre la nova cultura de l'aigua. Ara com que tot són noves cultures, tot és cultura, cultura, al final la cultura de veritat, també en parlaré, no?, és la que ha de fer el Govern des de la seva política cultural, però ja que parlem sempre de la nova cultura de l'aigua,

Molt bé, són actituds, són actituds també, però sens dubte són inversions –inversions–, diners, recursos. I aquí sí que m'agradaria saber què farem.

Jo vaig escoltar ahir atentament el discurs del senyor President, i va dir que es faria una dessaladora a l'àrea metropolitana de Barcelona, d'acord. Puc preguntar-li a on? Em sembla que és una pregunta normal. I puc preguntar-li l'impacte ambiental calculat ja per a aquesta dessaladora? I li puc preguntar si això té sentit i al mateix temps mostrem la nostra oposició a una cosa absolutament racional en qualsevol país, que és interconnectar les xarxes? I li puc preguntar quin capteniment té el Govern respecte al pla integral del Delta de l'Ebre, que se'n mor, amb transvasament o no? I on són les inversions per al Delta i per a la gent del Delta i per als seus ciutadans? Espero amb delit la seves respostes concretes.

Ara vull parlar breument de temes socials. Jo també li agraeixo molt la seva implicació personal que ahir va comprometre al pacte per a l'educació, però, a part de la seva implicació personal, hi ha d'haver compromisos de tot tipus. El fracàs escolar a Catalunya és escandalós. Jo ja sé que vostès no en tenen la culpa com a govern. La filosofia educativa de molts anys de governs que eren amics de vostès, sí que en té la culpa –sí que en té la culpa. I els nostres infants no saben gaire gramàtica, no saben gaire literatura, no saben gaire matemàtiques i tenen unes notes a la selectivitat de català de plorar, de posar-se a plorar. Bé, això s'ha intentat arreglar i al final resulta que tirem endarrere.

Però miri, el fracàs escolar a Catalunya és del 31 per cent del total dels alumnes i a l'escola pública el 41 per

cent. M'agradaria saber, a part de posar l'èmfasi sobre l'educació, l'educació, l'educació i el discurs convencional, si a més a més hi ha un capteniment polític. I, per cert, hi ha un compromís al pacte del Tinell que estic segur que compliran, no?, i és que al final el pressupost de cultura sigui del 6 per cent. Al ritme del pressupost d'enguany, em sembla que arribem a aquest ritme a l'any 2038 –2038. Senyor President, ni vostè ni jo, encara que ens portem uns anys, ja no ens hi podem dedicar a això. L'any 2038 segurament haurem de fer altres coses.

Bé, vull parlar un momentet d'ela sanitat –vull parlar un momentet de la sanitat. N'hauríem de parlar molta estona, no?, però el format d'aquest debat tampoc permet massa alegries.

El més important aquí és com fem sostenible el sistema, això és el més important. I jo celebro la iniciativa del conseller d'Economia i probablement d'ela consellera de Sanitat de crear aquest comitè d'experts. Vostès en són molt aficionats en això també, no? No sabem què fer amb Ràdio i Televisió Espanyola i nomenem un comitè de savis –parlo dels seus companys de Madrid, no?. No sabem què fer amb la reforma del Senat i li encarreguem al Consell d'Estat, que ja veurem quina composició té després d'aquí a un any: respecte a l'Estatut, li encarreguem a l'Institut d'Estudis Econòmics –després m'agradaria parlar-ne un instant sobre això, no? Bé, endavant amb això, però plantejaments complexos, nosaltres estem disposats al consens, hem proposat una mena de pacte de Toledo per a la sanitat, però, per favor, benvinguts al multilateralisme. El problema del dèficit fiscal de la sanitat catalana no és un problema bilateral entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, és un tema que hem d'arreglar entre tots. Jo sé que vostès han arribat ara en això, però durant setmanes hem vist, a través dels mitjans de comunicació, que es pretenia una cosa tan estrambòtica com intentar resoldre el tema del dèficit de la sanitat catalana a través del projecte de pressupostos generals de l'Estat d'enguany. Per aquí no han d'anar les coses, i tots ho sabem.

Passo molt de pressa, perquè veig que se m'està acabant el temps. Un comentari molt breu sobre immigració. Missatges clars i comprensió de l'entorn real. Estem a la Unió Europea –estem a la Unió Europea– i, per tant, estem en un àmbit en el qual no hi ha fronteres, i, per tant, la política d'immigració cada vegada més està en l'àmbit europeu. Intentar retrocedir en aquest terreny i dir, per exemple, que els cupos es fixen des de les comunitats autònomes és com es diu en castellà «ponerle puertas al campo» i perdre el temps. I com que els polítics estem per donar solucions realistes, és bo que ens ho plantejem amb aquests termes.

Bé, vaig a..., passo molt ràpidament als grans temes, i hi dedicaré quinze segons o trenta segons, senyor President, si m'ho permet la seva benevolència, però em sembla que val la pena.

Respecte a la divisió territorial: és un tema nostre, de les nostres estrictes competències, aquí no depenem de Madrid, després en altres coses sí, perquè haurem de segurament parlar de les províncies, etcètera. Però de moment és un tema nostre. Si en un tema que és nostre i estrictament nostre donem l'espectacle que hem donat, la seriositat que se'ns pressuposa respecte a temes que no són estrictament nostres és perfectament descriptible. Jo els demanaria aquí tranquil·litat, tot el sentit comú possible. Es va fer en el seu moment un informe, que és l'Informe Roca, que jo crec que és una bona base, i jo els anticipo que tinc voluntat de consens, i ho sap el senyor conseller Carretero, tinc voluntat de consens sobre aquesta qüestió, ara tampoc estic massa segur que la solució a totes aquestes coses sigui, per exemple, anar multiplicant i multiplicant el nombre comarques. Perquè al final, a més a més de tenir mil municipis, acabarem tenint dues-centes comarques. I no estic segur que aquesta sigui una bona cosa.

Per cert, com que la Llei electoral, d'alguna manera, va lligada a tot això i també és un tema molt important, jo els demano, si us plau, que no facin el mateix que han fet en la divisió territorial i que quan algú del Govern, que no sé qui ha de ser, perquè al final ja no sé ben bé com s'atribueixen les competències, quan algú del Govern parli d'això, ho digui sabent que hi ha una posició homogenia del Govern, perquè prou embolics tenim i prou confusió hi ha.

El tema del finançament: Miri, si us plau, oblidem aproximacions bilaterals. És això l'únic que els vull dir. És veritat que es poden fer ajustaments tècnics, és veritat que hi ha moltes coses perfectibles, ens hi trobaran i els acompanyarem en la millora del finançament de les comunitats autònomes, i, en particular, la Generalitat de Catalunya, però anem en compte amb les expectatives que generem i amb l'oblit de l'entorn real en el qual hem de fer aquestes qüestions.

L'Estatut, i acabo, senyor President. Gràcies ahir –li dic molt sincerament– per la seva posició oberta que totes les forces polítiques d'aquest Parlament hi participem d'una manera activa, constructiva, positiva i lleial. Jo li vull agrair. Ara, també li dic que, en fi, li aprecio que hagi arribat en aquesta posició, després de posicions prèvies que no eren aquestes. No parlo del Pacte del Tinell i la voluntat de no pactar res amb el PP, no?, ja sé que potser es refereix a altres coses, però sí que em refereixo a dir: ara com que el PP està a l'oposició, serà més fàcil tenir un nou Estatut. Escolti'm, nosaltres no posarem pals a les rodes, no posarem obstacles i farem servir l'excusa del consens i l'excusa de la unanimitat per, d'alguna manera, bloquejar allò que els ciutadans de Catalunya creguin que pot ser beneficiós des del punt de vista de la seva capacitat d'autogovern. Qui posarà el problema poden ser aquells qui plantegin coses que tots sabem que aquí poden ser molt aplaudides, però que després en termes de realisme polític no sortiran. I, per tant, no estic disposat a assumir responsabilitats que no li pertocaran a aquest Grup Parlamentari de la cambra. Nosaltres farem tot el que hem de fer, però la responsabilitat de l'eventual fracàs d'aquesta negociació correspondrà a aquells qui plantegin coses que tots sabem que aquí poden ser molt aplaudides des de la correcció política, però que després a l'hora d'afrontar-les i d'abordar-les a la realitat no podran ser.

I a partir d'aquí, complicitats, senyor President. I barallar-se amb els bascos, amb els andalusos, amb els extremerenys, amb els valencians, amb els murcians, amb els asturians, fins i tot –si m'ho permet, senyor Carod, amb tot el carinyo–, amb els riojanos no ens va bé. Jo li agraeixo l'emoció amb què ahir parlava d'Espanya, jo també tinc emoció quan parlo d'Espanya, com la tinc quan parlo de Catalunya o quan parlo d'Europa, que em considero un europeista convençut. Però és que això que hi hagi incompatibilitat en les emocions jo no ho he entès mai –no ho he entès mai–, les emocions poden ser perfectament compartides. Però el que ahir li vaig escoltar sobre l'eficàcia de la solidaritat, un neoliberal d'aquells més extremistes no s'hagués atrevit mai a dir-ho. Quan ahir va dir: «això de la solidaritat només serveix perquè les comunitats segueixin instal·lades en el seu subdesenvolupament», perquè al final més o menys va dir això –més o menys va dir això, i podem repassar el text. Jo estic d'acord en què la solidaritat no pot ser infinita, ni indefinida, ni eterna...

Ara, anem en compte amb totes aquestes coses. no?

Bé, un comentari, senyor President del Parlament, i li agraeixo molt la seva magnanimitat, molt breu, sobre el nou patriotisme. També l'ha fet el senyor Mas, però jo ja li anticipo que el meu comentari serà en un sentit completament diferent, com és natural –com és natural.

Benvingut, senyor Maragall, al patriotisme dels drets i dels deures i dels valors cívics, que són producte de la llibertat i de l'estat de dret i que en altres àmbits alguns hem anomenat «patriotisme constitucional». (Remor de veus.) Vostès ara faran tots els comentaris i totes les rialles que vulguin, però el concepte és exactament aquest. I pels que no ens volem perdre en debats essencialistes ni identitaris, que no volem fer apel·lació només a les vísceres i als sentiments, sinó també a la racionalitat de les coses, jo li dono la benvinguda al seu concepte de patriotisme, que té poc a veure amb determinats símbols.

Si em permet un últim comentari una mica irònic. Immediat. Ahir vaig passar per la Plaça de Colón, la bandera encara hi és, i el senyor ministre de Defensa es diu Bono i el senyor President del Govern, Rodríguez Zapatero. Gràcies.